

[Birgith Mogensen]

vitterlig er til stede i et stort og blandet fængsel. Det er – alt taget i betragtning – nemmere generelt at gardere sig imod HIV-smitte, hvis de smittede samles i ét specielt fængselsafsnit, hvor man i alle henseender er i stand til at tage de nødvendige forholdsregler mod HIV-smitte.

At indsatte narkomaner skal tildeles metadon, burde være selvk klart. En sådan delbehandling vil eliminere sprøjte- og kanylesmittemomentet.

Svar (11/5 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at ca. 20 pct. af alle indsatte narkomaner er smittet med AIDS. I den anledning skal det oplyses, at antallet af HIV-positive blandt indsatte, der er stofmisbrugere, efter de foreliggende oplysninger er væsentlig lavere. Derimod er det anførte næppe helt forkert, hvis det alene vedrører stiknarkomaner.

Som det fremgår af Indenrigsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 18 e stillet af Folketingets kommunaludvalg i skrivelse af 27. november 1986 (Alm. del/S – bilag 41), bør HIV-positive indsatte efter Sundhedsstyrelsens opfattelse behandles på lige fod med andre indsatte, således at man undgår en brændemærkning af denne gruppe.

På denne baggrund finder Jusitsministeriet ikke anledning til at indrette separate afdelinger for HIV-positive indsatte.

Spm. nr. S 1121

Til statsministeren (4/5 87) af:

Poulsaard (FP):

»Hvor længe agter regeringen at sidde med hænderne i skødet og lade uskyldige mennesker lide som gidsler i en arbejdskonflikt som den, der foregår på sygehusene?«

Begrundelse

Tirsdag den 28. april 1987 gav statsministeren udtryk for, at regeringen ikke fortsat ville være passiv. Hvis statsministerens ord skal stå til troende, må regeringen handle nu.

Svar (8/5 87):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen fremsatte den 6. maj 1987 et lovforslag, som løser overenskomstproblemerne og dermed bringer konflikten til ophør.

Lovforslaget blev vedtaget ved 3. behandling i dag og straks stadfæstet, således at den varslede konflikt bringes til ophør i morgen, den 9. maj 1987.

Spm. nr. S 1125

Til socialministeren (4/5 87) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke mennesker i nød, som det offentlige ikke kan nå med sine tilbud, ministeren sigter til i sin pressemeddelelse af 27. april 1987?«

Begrundelse

Af pressemeddelelsen fremgår det, at ministeren overvejer tilskudsordninger til organisationer, der hjælper mennesker i nød, som det offentlige ikke kan nå.

Ministeren omtaler ikke, hvilke mennesker og hvilke sociale problemstillinger ministeren sigter til. For faktum er jo, at der ikke er nogen social problemstilling, det offentlige ikke kan nå – hvis der er politisk vilje til det.

Det er vigtigt for offentligheden at få oplyst, hvilke sociale problemer socialministeren nu vil skulle ud som ikke offentligt ansvarsområde, for det er jo konsekvensen af ministerens politik.

Ministeren skal ikke dadles for initiativer, der støtter alternative måder at udføre socialt arbejde på, men det er noget helt grundlæggende i dansk socialpolitik, hvis ministeren nu udskiller sociale områder, som ikke er det offentliges ansvar.

Svar (12/5 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Den nævnte pressemeddelelse indeholdt oplysninger om et møde den 28. april 1987 mellem Socialministeriet og forskellige frivillige organisationer og grupperinger, hvis hovedopgave det er at yde hjælp og støtte til de mennesker i samfundet, som har de mest massive problemer af økonomisk og social art.

Baggrunden for mødet var, at regeringen vil give økonomisk støtte til dette arbejde